

עמ"ת 45444/11/18 - בן צבאן, ידידה אלקיים צבאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 45444-11-18 צבאן(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל

בפני עוררים	כבוד השופט עמי קובו
נגד משיבים	1. בן צבאן (עציר) 2. ידידה אלקיים צבאן
	מדינת ישראל

ב"כ העוררים: עו"ד כרמל בתו

ב"כ המשיבה: עו"ד יפית דרי

החלטה

רקע:

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופטת מ' גרינברג) בתיק מ"ת 39105-01-18 מיום 1.11.18, בה הורה בית משפט קמא על חילוט ערבויות כמפורט להלן:
 - א. חילוט ערבות צד ג' של העוררת, אמו של העורר, בסך של 10,000 ₪ (מתוך ערבות צד ג' בסך של 40,000 ₪ שעליה חתמה העוררת).
 - ב. חילוט על פי כתב התחייבות עצמית שעליו חתם העורר בסך של 6,000 ₪ (מתוך התחייבות עצמית בסך של 40,000 ₪ שעליה חתם העורר).כמו כן הורה בית המשפט קמא על חילוט הפקדת מזומן שהפקיד העורר בסך 16,000 ₪ - רכיב בהחלטה שעליו לא הוגש הערר.
2. ביום 17.1.18 הוגשה נגד העורר בקשה למעצר עד לתום ההליכים בעניינו. בד בבד עם הבקשה הוגש נגדו כתב אישום האוחז תשעה אישומים בגין ביצוע עבירות סמים, קשירת קשר לביצוע פשע ואיומים.
3. ביום 26.3.18 שוחרר העורר בתנאים מגבילים של מעצר בית בביתו בפיקוח שלושה מפקחים- אמו (העוררת), חמו וחמותו. להבטחת תנאי שחרורו הוטלו הערבויות להלן:
 - א. הפקדת מזומן בסכום של 16,000 ₪ (מתוכה 10,000 ₪ על ידי העורר והיתרה על ידי המפקחים).
 - ב. התחייבות עצמית על סך 40,000 ₪.
 - ג. ערבות צד ג' של כל אחד מהמפקחים על סך 40,000 ₪.
4. ביום 18.7.18 העורר הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון אשר כלל הסכמה אף

לעניין העונש - 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו וקנס כספי של 50,000 ₪. הדיון נדחה למתן גזר דין ליום 12.9.18.

5. ביום 29.8.18 נעצר העורר בגין הפרת תנאי שחרורו בארבע הזדמנויות ולמחרת היום הוגשה בקשה לעיון חוזר ובה עתירה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים ולחילוט ערבויות. ביום 30.8.18 הוחלט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

6. ביום 1.11.18 ניתנה החלטה בבקשת החילוט, כאמור לעיל ובעניינה הוגש ערר זה.

טיעוני הצדדים:

7. לטענת ב"כ העורר, עו"ד כרמל בתו, שגה בית המשפט קמא עת דחה את טענת העוררים לפיה כתב ההתחייבות העצמית שעליו חתם העורר וכתב הערבות צד ג' שעליו חתמה העוררת, אינם בני מימוש בשל פגמים שנפלו בהם. ב"כ העוררים טען כי כתב ההתחייבות העצמית וכתב הערבות צד ג', אינם בני מימוש באשר אינם מפרטים את תנאי השחרור, ולו על דרך של הפניה להחלטת השחרור. כמו כן חסר בכתב ההתחייבות אימות חתימה על ידי מורשה. ב"כ העוררים הפנה לתנאים הקבועים בחוק לעניין כתב הערבות ולפסיקת בית המשפט העליון אשר קבעה כי כתב הערבות הוא אשר יוצר את עילת החילוט. לטענת ב"כ העוררים, פסיקת בית המשפט העליון קובעת כי הערב מחויב רק על פי הפרטים המפורטים בכתב הערובה, ויש לנתק בין הידיעה של הערבים את הפרטים, לבין הערבות, ולעניין המימוש יש לבחון רק את כתב הערבות. יש לבחון את כתב הערבות בדומה להליך אזרחי. כמו כן אישור החתימה על ידי הפקיד המוסמך הוא קונסטטיטויבי, והוא זה שיוצר את החילוט, ובהעדרו לא ניתן לחלט את הערבות. ב"כ העוררים ביקש לבטל את החלטת החילוט של ההתחייבות העצמית והערבות צד ג', ולהסתפק בחילוט ההפקדה על סך 16,000 ₪.

8. ב"כ המשיבה, עו"ד יפית דרי, טענה כי אכן דרך המלך היא חתימה על כתב ערבות בו פרוט כלל התנאים. עם זאת, יש לבחון את מכלול הנתונים במקרה זה. בהליך המעצר הוגש תסקיר מעצר שלילי מטעם שירות המבחן אשר לא המליץ על שחרורו של העורר ממעצר. בית המשפט החליט, בעקבות התרשמות מהמפקחים באולם, לשחררו לחלופת מעצר בתנאי מעצר בית. התרשמות השופט בבית משפט קמא מהמפקחים היא שהביאה בסופו של יום לחריגה מתסקיר שלילי של שירות המבחן. באשר לפסיקה שאותה הציג ב"כ העוררים, טענה ב"כ המשיבה שהמשתף בהחלטות שהוצגו, הוא שהמפקחים לא הוזהרו בבית המשפט, לא נחקרו ולא היוו את העילה לשחרור. בשונה מכך, בענייננו התנאים פורטו על ידי כב' השופט אבנון בבית משפט קמא במסגרת החלטת השחרור. ב"כ המשיבה הוסיפה וטענה כי בית המשפט העליון קבע לא אחת כי פגם טכני לא יהווה עילה יחידה להחלטה, אלא המבחן הוא מהותי. במקרה הנדון, אין מחלוקת על כך שכל אחד מהעוררים ידע שחתם על ערבות או התחייבות בסך 40,000 ₪. אין מדובר בשחרור בתחנת משטרה, שאז יתכן שניתן היה לטעון טענה זו. העורר אף הגיש מעת לעת בקשות ליציאה ממעצר הבית, הגיע ליחידת להב לחקירה לאחר ארבע הפרות מעצר הבית והיה מודע לכך שהוא נתון בתנאי מעצר בית. הטענה כיום לכך שכתב ערובה לא מפורט, לאחר החלטת בית המשפט, ולאחר שהמפקחים נכחו בדיון והיוו את המשענת לשחרורו של העורר, אינה מצדיקה את ביטול ההחלטה בדבר החילוט. הדעת נותנת כי החלטתו של בית המשפט היא הקובעת ולא הפרטים המופיעים או שאינם מופיעים בכתב הערבות.

החלטת בית משפט קמא

9. בית המשפט קמא קבע בהחלטתו כי אכן קיימת פסיקה של בית המשפט העליון שממנה ניתן ללמוד באשר לחשיבות מילוי התנאים הקבועים בכתב הערובה וזאת במנותק מנוכחות הערבים והמפקחים בדיון בבית המשפט והטלת תנאים מגבילים בהחלטתו. עוד קבע כי אם לא היה מדובר בתיק שבו בית המשפט בחן בצורה מעמיקה את טיבם של המפקחים וציין בהחלטתו במפורש כי אלו הוזהרו והובהר להם המתווה לשחרור העורר, היה מקום לשקול בחיוב אימוץ חלק מטענות ההגנה בעניין זה. אולם בית המשפט לא סבר כי מדובר במקרה המתאים והמשקל לכך ניתן בקביעה זהירה ביחס לחילוט הערבות. בסופו של דבר החליט בית משפט קמא על חילוט ההפקדה ועל חילוט חלק מסכום הערבות של העוררת (סך של 10,000 ₪ מתוך 40,000 ₪) וחלק מסכום ההתחייבות העצמית של העורר (סך של 6,000 ₪ מתוך 40,000 ₪).

דין

המסגרת הנורמטיבית

10. המקור הנורמטיבי אשר מפרט את תוכן כתב הערובה הוא בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "החוק"), בסעיף 49 בחוק אשר קובע כדלקמן:
"א) "כתב ערובה יפרט את תנאי השחרור ויחתם בפני שופט, רשם או מזכיר בית המשפט, או בפני שוטר או סוהר שהוסמך לכך בפקודות המשטרה או שירות בתי הסוהר.
ב) בכתב הערובה החתום בידי צד שלישי יפורטו גם התנאים המיוחדים שלמילויים ערב צד שלישי".
11. תקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 קובעות בתקנה 57 כי יש לערוך את המסמכים בהתאם לטופס. טופס 11 בתוספת לתקנות קובע את אופן ניסוח כתב הערובה וההתחייבות.
12. הסעיף המסדיר את חילוט הערובה הוא סעיף 51(א) בחוק אשר קובע כי "שופט הדן בעניינו של משוחרר בערובה, שהובא לפניו בשל הפרת תנאי מתנאי השחרור, רשאי להורות על חילוט הערבות, ואם התגבשה עילת מעצר, לעצרו או לשחררו בערובה בתנאים שיקבע".
13. עיון בפסיקת בית המשפט העליון מלמד כי הפסיקה בעבר קבעה פרשנות דווקנית של כתב הערובה. כך למשל, בבש"פ 1030/94 לוי נ' מדינת ישראל (10.8.94), שאליו הפנה ב"כ העורר, דן כב' השופט י' קדמי ביחס בין הערובה לבין התנאים שנקבעו בהחלטה השיפוטית. באותו עניין הוטלו תנאים מגבילים הכוללים איסור יציאה מישראל עד לגמר כל ההליכים המשפטיים בתיק. הנאשם הורשע ונגזר דינו לעונש מאסר. בעקבות בקשת הנאשם עוכב ביצוע גזר הדין בכפוף לכך שיחתום על ערבות עצמית ושתומצא ערבות צד ג'. בכתב הערבות צוין כי חל עליו איסור לעזוב את מדינת ישראל עד לגמר כל ההליכים המשפטיים בתיק הנ"ל. מדובר היה בטופס ערבות סטנדרטי בו סומן האיסור לעיל אך **לא סומן ההתנאי נוסף המחייב התייצבות לנשיאת העונש**. עם מתן פסק הדין בערעור הוחלט על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד למועד מסוים שבו עליו להתייצב לריצוי עונשו. בפרק זמן זה, חמק מהארץ והתבקש חילוט הערבות. כב' השופט קדמי קבע בהחלטתו כי **התנאים למימושה של ערבות יהיו אך אלה המפורטים בכתב הערובה**. נקבע כי מחויב ניתוק בין החלטת בית המשפט בדבר מתן ערבות ותנאיה לבין תנאי הערבות המפורטים בכתב הערובה. ההחלטה יכולה לשמש מקור להתחקות אחר כוונת הצדדים במקום שיש בכך צורך, אולם אין בכוחה להוסיף לכתב הערובה את מה שאין בו. מכאן שלעניין מימושה של ערבות יובאו בחשבון רק התנאים הקבועים בכתב הערובה ובמקום שבו לא צוינו בכתב הערובה כל התנאים שנקבעו בהחלטת בית המשפט, גוברים התנאים שנקבעו בכתב הערובה.

14. גישה דומה עולה אף מבש"פ 1760/01 **פלוני נ' מדינת ישראל** (15.4.01), שם קבע כב' השופט מ' חשין קבע את הדברים הבאים:

"משוחרר בערובה לא ייחוב בכל תנאי שהוא, ויהא זה תנאי "ברור ומובן מאליו" ככל שיהא, אלא אם כתוב אותו תנאי באורח מפורש בכתב הערובה שחתם עליו. ראינו למשל, כי על פי חוק המעצרים יש תנאים שהם בבחינת תנאי אובליגטוריים. ואולם פרוש אותה "אובליגטוריות" הוא שטופס השחרור בערובה חייב לכלול תנאים אלה בכל מקרה ובכל עניין, וכי אין ניתן שיקול דעת שלא למנות אותם תנאים בכתב הערובה. אין פרוש הדברים שאותם תנאים יחייבו משוחרר בערובה גם אם לא נרשמו באורח מפורש וברור בכתב הערובה. אכן היעלה על דעתנו כי נתחייב אדם בתנאי שלא לא הוזהר עליו מפורשות במסמך שחתם עליו? השאלה שאלה ותשובה בה".

כלומר, פסיקת בית המשפט העליון בעבר בעניין שלמה לוי ובעניין פלוני לעיל, קבעה כי ניתן לחלט רק על פי תנאים שקבועים בכתב הערובה, ואילו לגבי תנאים שלא נקבעו במפורש בכתב הערובה, כולל התנאים המנדטוריים הקבועים החוק, לא ניתן לחלט את הערובה בגין הפרתם.

15. בשנים האחרונות חל שינוי בפסיקת בית המשפט העליון בנושא זה. כך נקבע על-ידי כב' השופטת ד' ברק-ארז בבש"פ 8163/12 **אלון נ' מדינת ישראל** (19.11.12) כי התנאי של התייצבות הנדון לנשיאה בעונשו, שהוא אחד מהתנאים המנדטוריים הקבועים בסעיף 48 (א) לחוק, חל באופן אוטומטי על כל כתב ערובה הנחתם במסגרת שחרור בערובה. לכן, כל עוד כתב הערבות מנוסח באופן כללי, חלה עליו הוראתו המנדטורית של סעיף 48(א) לחוק המעצרים. יודגש כי **באותו מקרה בכתבי הערובה שנחתמו לא צוין במפורש התנאי המתייחס להתייצבות הנאשם לנשיאת עונשו, ובכל זאת חולטה הערובה** (ראו גם תפ"ח (מח' ת"א) 52039-07-10 **מדינת ישראל נ' נוהי** (10.10.12)). כב' השופטת ד' ברק-ארז הדגישה בעניין אלון לעיל את הדברים הבאים בנוגע למדיניות השיפוטית הראויה בנוגע לחילוט ערובה:

"חשוב לומר: התוצאה שאליה הגיע בית המשפט המחוזי עולה בקנה אחד עם המדיניות המשפטית הראויה. בין התכליות הבולטות של חילוט ערבויות של צדדים שלישיים, ולא כל שכן מפקחים, בולטת התכלית ההרתעתית. מן ההיבט של הרתעה אישית, האפשרות של חילוט מדרבנת את הערב לא לזנוח את מחויבויותיו. מן ההיבט של הרתעת הרבים, שמבחינות מסוימות חשובה אף יותר, בהקשר זה, **חילוט של ערבות במקרה של הפרה תורמת להעברת המסר שעניינו חשיבותן של ההתחייבויות שנוטלים על עצמם מי שמסכימים לפקח על נאשמים ונידונים, ובכך לוקחים על עצמם להגן על הציבור מפני מי שחלה לגביהם חזקת מסוכנות. רק כך יפנימו המפקחים את כובד האחריות הכרוך בתפקידם ואת ההשלכות האישיות הנובעות מהפניית עורף לתפקידם זה. ניתן להוסיף ולומר כי האפשרות של חילוט הערבות תורמת להכוונת התנהגותם של הנאשמים עצמם. יידעו כל נאשם או נידון, המתעתד להפר את תנאי שחרורו, כי במעשיו הוא עתיד לפגוע באנשים קרובים לו אשר הסכימו לערוב לו.**

זאת ועוד: **התחייבות המפקחים אינה ערבות גרידא. יש לזכור שההתחייבות לביצוע הפיקוח, והערבות שבצידה, ניתנת בפני בית המשפט הדן בתנאי שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר. בית המשפט בוחן האם ניתן לתת במפקחים אמון, בין היתר, בסיועו של שירות המבחן. חובותיו של המפקח אינן מתמצות אך במישור יחסיו מול המשטרה, התביעה או בית המשפט. חובותיו העיקרית הינה כלפי הציבור בכללותו. רצונו של המפקח לסייע לנאשם לשהות בחלופת מעצר מידתית ונוחה יותר מזו שמציע בית האסורים אינה עומדת לבדה. ניצבת בצידה החובה המשפטית**

והמוסרית לשמור על שלום הציבור מפניו של הנאשם או הנידון. האפשרות להקל על הנאשם או הנידון מקימה לצידה חובה לשמור מפניו".

באותו עניין, נדרש בית המשפט קמא לסוגיית מודעותם של העוררים לגבי חובתם להמשיך ולפקח על הנאשם. כלומר, שאלת מודעותם או אי מודעותם של העוררים לתנאים שנקבעו בהחלטה השיפוטית היא בעלת משקל.

יישום לגופו של עניין - העדר פירוט בכתב הערבות

16. במקרה דנן, עיון בכתב ההתחייבות העצמית מעלה כי הוא כולל את פרטי העורר, מספר תעודת הזהות שלו, כתובתו, את סכום ההתחייבות העצמית בסך של 40,000 ₪ (כפי שנקבע בהחלטה השיפוטית), את חתימתו, וכן במקום המיועד לאימות חתימה, מופיעה "חותמת עגולה" של בית המשפט, ללא חתימה ידנית או חותמת המזהה של נושא המשרה שבפניו נחתמה ההתחייבות. כמו כן, בתוכן כתב ההתחייבות מופיעים התנאים הבאים:

"1. שהנאשם/המערער/המשיב/המבקש יתייצב למשפט/לדיון בערעור בתיק הנ"ל בכל מועד שייקבע לכך כדין.

2. שהנאשם/המערער/המשיב/המבקש יתייצב לנשיאת העונש שהוטל במשפט בתיק ביום ____ או בכל מועד אחר שיוורה בית המשפט.

3. שהנאשם/המערער/המשיב/המבקש ימלא אחר התנאים כאמור בהחלטה מיום ____".

אכן, בסעיף 3 המפורט לעיל, מתחייב העורר למלא אחר כל התנאים כאמור בהחלטה השיפוטית, מזכירות בית המשפט לא מילאה את תאריך ההחלטה. בהקשר זה יודגש כי כתב ההתחייבות הוא מיום 26.3.18 - היום בו ניתנה ההחלטה השיפוטית.

כתב הערבות צד ג' שעליו חתמה העוררת כולל אף הוא את שמה של העוררת, מספר הזהויה שלה, כתובתה, מספר הטלפון שלה אשר רשום בכתב יד ואת חתימתה. כתב הערבות מאומת על ידי מזכירת בית המשפט, אשר חותמתה מופיעה כמאמתת חתימה, ללא חתימה ידנית של אותה מזכירה. כתב הערבות כולל את סכום הערבות בסך של 40,000 ₪ (כפי שנקבע בהחלטה השיפוטית). בפירוט תנאי הערובה מופיעים התנאים הבאים:

"1. שהנאשם/המערער/המשיב/המבקש יתייצב למשפט/לדיון בערעור בתיק הנ"ל בכל מועד שייקבע לכך כדין.

2. שהנאשם/המערער/המשיב/המבקש יתייצב לנשיאת העונש שהוטל במשפט בתיק 39105-01-18 יום ____ או בכל מועד אחר שיוורה בית המשפט.

3. שהנאשם/המערער/המשיב/המבקש ימלא אחר התנאים כאמור בהחלטה מיום ____".

כלומר, אף בנוגע לכתב ערבות צד שלישי - כתב הערבות לא כולל את תאריך ההחלטה השיפוטית שאליה מפנה כתב הערבות, אך כתב הערבות הוא מתאריך 26.3.18 - תאריך ההחלטה השיפוטית.

17. עיון בפרוטוקול הדיון מיום 26.3.18 (בפני כב' השופט גיא אבנון) שבו הורה בית המשפט על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים, מעלה כי העורר נכח באולם בית המשפט, העוררת התייצבה אף היא באולם בית המשפט, הוזהרה כדין, העידה כי פיקחה על העורר בעבר בתנאים של מעצר בית, ומבינה שהיא חייבת לדווח למשטרת ישראל על כל הפרה. העוררת אישרה שהיא נפגשה עם שירות המבחן. יודגש כי בית המשפט הורה על השחרור לאחר שעיון בתסקיר שירות המבחן, ושמע את כל המפקחים.

18. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, סבורני לא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא. כתב הערבות נערך לפי טופס 11 בתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974. כתב הערבות כולל בחובו את כל הפרטים הרלוונטיים, וכולל חיוב של העורר למלא אחר כל התנאים בהחלטה, אם כי לא צוין תאריך ההחלטה. כתב הערבות או כתב התחייבות עצמית אינו מחויב לפרט את תנאי הערבות שנקבעו בהחלטה השיפוטית, ודי בהפניה לאותה החלטה שיפוטית. במקרה דנן, אכן נפל פגם בכך שבכתב ההתחייבות העצמית ובכתב הערובה לא נרשם תאריך ההחלטה השיפוטית, אך סבורני שאין בכך כדי להוביל למסקנה שלא קיימת הפניה להחלטה שהיא מאותו יום של כתבי הערבות. אילו היה נרשם תאריך ההחלטה השיפוטית, ניכר כי היה בכך משום אימוץ-הבלעה (אינקורפורציה - כלשוננו של כב' השופט חשין בעניין פלוני לעיל) של התנאים בדרך של הפניה להחלטה השיפוטית. עם זאת, לאור העובדה שאין מחלוקת על כך שהעוררים נכחו באולם בית המשפט, ואין מחלוקת שהבינו את ההחלטה השיפוטית, ואף לא קיימת טענה שבעת החתימה על כתב הערבות/ההתחייבות לא ידעו על מה הם חותמים, סבורני כי טענתם של העוררים לפגם בכתב הערובה אינה ראויה להישמע, ולא ניתן על בסיס זה לפטור אותם מערבותם. מדובר בתיק שבו בית המשפט אשר הורה על השחרור בחן בצורה מעמיקה את טיבם של המפקחים וציין בהחלטתו במפורש כי אלו הוזהרו והובהר להם המתווה לשחרור העורר. בנסיבות אלה, אין במדובר בפגם בכתב הערבות אשר מצדיק לפטור את העוררים מהערבות או שיש בו כדי להוביל לבטלותו. אכן, קיים ניתוק בין כתב הערבות לבין ההחלטה השיפוטית, כך שאין בהחלטה השיפוטית להוסיף על כתב הערובה את מה שאין בו. ואולם, במקרה של כתב ערובה שמפנה להחלטה השיפוטית, גם אם בשגגה לא נרשם תאריך ההחלטה (מאותו יום) שאליו מפנה כתב הערובה, אין פגם בכתב הערובה אשר מצדיק הימנעות מחילוט האמור בו.

העדר אימות חתימה

19. בכל הנוגע להעדר אימות החתימה על ידי מורשה מטעם בית המשפט על כתב ההתחייבות (למעט חותמת "עגולה" של בית המשפט), סבורני כי אין בכך כדי להצדיק את פסילת ההתחייבות, וזאת הואיל וסעיף 49 לחוק אינו דורש כי נושא המשרה יאשר בחתימתו כי הערב חתם בפניו, אלא ניתן להוכיח גם בראיות ישירות או נסיבתיות שהחתימה הייתה בפניו. סעיף 49 דורש כי כתב הערובה יחתם בפני נושא משרה כמפורט בסעיף, אך אינו דורש כתנאי קונסטיטוטיבי שאותו נושא משרה יאמת את החתימה. מכיוון שפעולת החתימה על ידי נושא המשרה היא פעולה מנהלית, ניתן להחיל את חזקת התקינות המנהלית, כפי שנקבע בבש"פ 2708/95 **שפיגל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(3) 221 (1995).

אכן, בבש"פ 653/98 **גרבי נ' מדינת ישראל** (1.4.98), שאליו הפנה ב"כ העוררים, נקבע כי החתימה בפני נושא משרה היא אחד התנאים ליצירת החיוב של הערב, וכתב ערבות שאינו ממלא אחר תנאי זה אינו ניתן לחילוט, וכי חתימת הערב בפני נושא המשרה אינה באה לעשותו עד לחתימה, כי אם מהווה אקט קונסטיטוטיבי שבלעדיו כתב הערבות אינו קורם עור וגידים. עם זאת, נקבע בעניין ג'רבי, תוך הפנייה לעניין שפיגל לעיל, כי החתימה בפני נושא משרה היא פעולה מנהלית, וככל פעולה מנהלית נהנית היא מן החזקה שפעולתה נעשתה כדין, אלא אם כן מוכח ההיפך.

במקרה דנן, לאור קיומה של "חותמת עגולה" על גבי כתב ההתחייבות, ובהעדר טענה של העורר לפיה כלל לא חתם בפני נושא משרה כאמור, ניתן לקבוע שההתחייבות נחתמה בפני נושא משרה כנדרש. כך גם בנוגע לחותמת של מזכירת בית המשפט על גבי ערבות צד ג', ללא חתימה ידנית, חזקה כי כתב הערבות נחתם על ידי אותה מזכירה, וזאת בהעדר טענה של העוררת שלא חתמה בפני אותה מזכירה. משכך, שוכנעתי כי כתבי הערבות וההתחייבות נחתמו בפני נושאי משרה, ואף אם לא קיים אימות חתימה, אין בכך כדי לשלול את חזקת

התקנות המינהלית.

איזון הפגמים בשיעור החילוט

20. בשל הקשיים האמורים לעיל, ולאור יתר טענות ב"כ העורר, מצא בית המשפט קמא שלא לחלט את ההתחייבות העצמית ואת הערבות צד ג' במלואן, אלא איזן באופן זהיר והורה על חילוט חלקי בלבד. בית המשפט קמא הורה על חילוט סך של 10,000 ₪ מתוך 40,000 ₪ לעוררת, וסך של 6,000 ₪ מתוך 40,000 ₪ לעורר. בית המשפט קמא אף הורה על פריסת הסכום לעשרה תשלומים. בכך נתן בית המשפט קמא משקל לפגמים שנפלו לכאורה במסמכים תוך איזון בין הפגמים האמורים לבין האינטרס הציבורי להעברת המסר שעניינו חשיבותן של ההתחייבויות שנוטלים על עצמם מי שמסכימים לפקח על נאשמים ונידונים.

סוף דבר

21. אשר על-כן, הערר נדחה. בשולי ענין זה, ראוי לשוב ולהפנות את תשומת לב מזכירות בית משפט השלום לצורך להקפיד על מילוי כתבי הערבות כנדרש בפסיקה, לרבות בסוגיית ההפניה והחתימה כמפורט לעיל. מזכירות בית המשפט תעביר העתק ההחלטה למזכירה הראשית של בית משפט השלום בראשון לציון, ותמציא החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשע"ט, 03 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.